

men det er ogsaa i denne Sammenhæng uden Betydning — der maa i hvert Fald have foreligget et Bevis for, at Generalløjtnant Bahnson hæftede personlig for de 70,000 Kr. Altsaa, der er endnu ikke noget reelt Tab ud over det Rentetab, der har været. Men selv efter den Tid, hvor man altsaa har dels de 70,000 Kr. i Kontanter — eller maaske omsat i Obligationer, men det er jo ligegyldigt — og dels den personlige Fordring paa Generalløjtnanten, kunde de blive ved paa deres Regnskab at skrive, at der ikke er fundet Anledning til nogen Bemærkning, og det til Trods for, at der af de 70,000 Kr., Bahnson har givet Bevis for, han skylder, ikke er betalt en eneste Øre i Rente. Disse to Ting tilsammen, disse to rene Fakta, jeg her har nævnt, ere tilstrækkelige Vidnesbyrd om, at den Form, hvorunder disse Midler forvaltes, og navnlig den Form for Offentliggørelsen af Regnskab osv., som nu finder Sted, ikke er tilstrækkelig til, at Offentligheden kan føre den Kontrol, som ellers ligger i, at Offentligheden bliver bekendt med, hvorledes de Midler, der bestyres af mere private Institutioner, forvaltes. Offentligheden synes at have for liden Adgang til rigtig at blive bekendt dermed.

At komme nærmere ind paa en mere udførlig Kritik af, at Bestyrelsen i sin Tid i 1889 ydede Generalløjtnant Bahnson et saa stort Laan, er der jo ingen større Anledning til. Enhver, der i nogen Maade har haft med Laaneforretninger og Penge-sager at gøre, vil være klar over, at det er, for at bruge et mildt Udtryk, ret vovet at anbringe en saa stort Part af Komiteens Midler som 140,000 Kr. i en Ejendom, altsaa som et samlet Laan. Bortset fra, hvor god Sikkerhed der i øvrigt maatte være i denne Ejendom, tror jeg, at alle, der have haft noget med den Slags Sager at gøre, ville indrømme, at det er ret vovet at anbringe et saa stort Beløb i den. Jeg finder ingen større Anledning til yderligere at komme ind paa, hvad der kan have ført til, at Højesteretsagfører Shaw, der staar som Centralkomiteens juridiske Konsulent, har kunnet anbefale det og Centralkomiteens Bestyrelse gaa ind paa det. Det ligger jo ogsaa i nogen Maade uden for Sagen, at der kan se ud til at være nogen Forbindelse mellem dette og saa det, at et Par Aar senere fik Krigsministeriet Lejlighed til at give en, i hvert Fald efter Udvalgets Mening, meget høj Betaling for det Jordstykke, hvorpaa Gladsaksefortet skulde lægges, og at det netop var den

Mand, der var som Formand i Centralkomiteen, der nød den Fordel, som maa siges at ligge i at kunne afhænde et Jordstykke for en saa høj Betaling som 2,500 Kr. pr. Td. Land foruden 15,000 Kr. som Erstatning for den Ulempe, det er at komme af med et Stykke Jord, som maaske ligger midt inde i Marken, det kender jeg ikke. (*Alfred Christensen*: Hvor mange Tdr. Land?). Aa, det er vist en 6—7 Tdr. Land, det tør jeg ikke sige saa bestemt. Men enten der nu maatte være nogen Forbindelse derimellem eller ikke, siger jeg, at det har været uforsigtigt at yde et saa stort samlet Laan i en Ejendom og dobbelt uforsigtigt, naar det har været oplyst, som det viser sig, det har, for Centralkomiteens Bestyrelse, at den Mand, der fik Laanet, først havde ofret meget store Kapitaler for at faa denne Ejendom „sat op“, som vi pleje at sige, det vil sige, sat i god Stand baade i Retning af Drift, med stor Besætning, med Bygninger osv., og at det, at vedkommende Ejer havde ofret saa enorme Summer paa at drive Ejendommen op, havde ført med sig, at han var kommen i den Grad i Pengevanskeligheder, at selv dette store Førsteprioritetslaan ikke vilde kunne hjælpe ham ud over dem. Jeg siger, at det uforsvarlige i at yde et saa stort Laan under saadanne Forhold bliver det samme, enten der saa er nogen Forbindelse mellem det, at Laanet ydes, og det, at Formanden for Centralkomiteen har Udsigt til i Løbet af et Par Aar at kunne afhænde et Stykke Jord til en meget høj Betaling. Jeg skal, som sagt, ikke komme yderligere ind derpaa. Der er kortelig gjort opmærksom derpaa i Betænkningen, og jeg har ogsaa her ganske kortelig villet røre ved dette Spørgsmaal.

Samtlige de Undersøgelser, som Udvalget har foretaget, og som der er gjort nærmere Rede for i Betænkningen, have ført med sig, at Udvalget har sagt, at det mest ønskelige selvfølgelig var, om man paa ny kunde faa de endnu tilbageværende Midler af Centralkomiteens Fond og den saakaldte Invalidefond under Centralkomiteen ind under Finansministeriets Kontrol og dermed til Dels ogsaa Statsrevisorernes Kontrol, saa at det altsaa igen kunde blive i nogen Maade, som det var før 1876, saaledes at der blev en fælles Bestyrelse af disse og de øvrige under Invalidefonden hørende Midler. Man fik da i hvert Fald paa den Maade Betyggelse for, at disse Midler ikke forvaltedes paa en Maade, som baade Invaliderne og Landet i sin Almin-